

10 e Kamer

372/02
IN HET PARKET

96243
IN HET ARREST

december 2005

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister,

Na tussenarrest van 25/3/05 (95.257)
en (tussen)arrest van 30/06/05 (95.745).

PRO JUSTITIA
Beroep in cassatie

dd. 22 DEC. 2005
handtekening dd 02.05.06

not. 66.97.565/99 van het Openbaar Ministerie tegen:

Nr _____ geboren te _____ op _____
, havenarbeider, wonende te _____

Verdacht van : te _____ :

Bij inbreuk op het artikel 64 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw zoals gecoördineerd door het dekreet van 4 maart 1997 houdende bekrachtiging van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 oktober 1996 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 24 september 1996 tot coördinatie van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, verschenen in het Belgisch Staatsblad van 15 maart 1997 en bij inbreuk op de artikelen 42 paragraaf I en 66 van voormeld dekreet, door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan of hoe dan ook, de bepalingen van titel II van de wet overtreden te hebben, meer bepaald door :

A. Zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, of een bestaande woning te hebben afgebroken, herbouwd of verbouwd, in casu bouwen van een woning vergund als bijgebouw voor verzorging van paarden, op 25 september 1995.

B. Door het instandhouden van de sub. A omschreven werken in de periode van 25 september 1995 tot heden.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed, voorwerp van het misdrijf zijnde :

Ligging : gemeente, straat, nummer of plaatselijke benaming :

Aard en oppervlakte : huis : 74 aren, 50 centiaren. Wijk en nummer van het kadaster

En de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als

gehoren te

nn

havenarbeider, wonende te

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 19 februari 2002, 15^e kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Verbetert de dagvaarding als volgt:

" te

bij inbreuk op artikel 44 §1.1 °, strafbaar gesteld door de artikelen 64, 1 °, 2 ° en 5 ° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997, vanaf 25 maart 1997 tot 30 april 2000 bij inbreuk op artikel 42 § 1.1 °, strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2° en 5 ° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels I en II of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, vanaf 1 mei 2000 een inbreuk uitmakende op artikel 99 § 1.1 °, strafbaar gesteld door de artikelen 146 eerste lid, 1° en 6°, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B. S. 8 juni 1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B. S. 30 september 1999) en 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), meer bepaald door : A... "

Verklaart de tenlasteleggingen bewezen.

Veroordeelt de gedaagde voor de feiten A en B samen tot een geldboete van 100/ 40,3399 euro zegt dat bij toepassing van artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door de wet van 22 december 1989, 20 juli 1991, 26 juni 1992 en 24 december 1993 voormelde geldboete met 1990 opdecimen verhoogd wordt en aldus gebracht op (100 : 40,3399 x 200) € 495,79.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van één maand.

Verwijst de veroordeelde tot het betalen van de kosten van het geding, in zijn geheel begroot op € 85,56 , kosten die het gevolg zijn van de door hem gepleegde feiten.

Verwijst de veroordeelde tevens tot het betalen van een vergoeding van € 25 zoals bepaald bij artikel 1 van het K.B. dd. 29 juli 1992, in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992, zoals gewijzigd door artikel I K.B. dd. 23 december 1993 en door artikel I van het K.B. van 11 december 2001.

Verplicht de veroordeelde daarenboven om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van € 10 + 40 opdecimen = 50 te betalen bij wijze

van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden (artikelen 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985, in werking getreden door het K.B. van 18 december 1986, B.S. 20 februari 1987, gewijzigd door de artikelen 1, 2° en 3 van de wet van 24 december 1993, en zoals gewijzigd bij de artikelen 2, 4-1° en 9 van de wet van 26 juni 2000).

Legt de overige kosten, begroot op € 11,50 ten laste van de Belgische Staat.

Beveelt de veroordeelde over te gaan tot het herstel van de plaats te
ten kadaster gekend onder
in de vorige staat, meer bepaald de afbraak
van het gebouw en de verwijdering van de afbraakelementen van het
terrein, dit alles binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop
onderhavig vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Beveelt dat voor het geval dat het herstel niet werden uitgevoerd binnen
voormelde termijn de stedenbouwkundige inspecteur en/of het College van
Burgemeester en Schepenen van van ambtswege
in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald
in artikel 68 § 2 van het voormeld decreet betreffende de ruimtelijke
ordering, thans artikel 153 van het voormeld decreet houdende de
organisatie van de ruimtelijke ordening.

Zegt voor recht dat op vordering van de stedenbouwkundige inspecteur
en/of het College van Burgemeester en Schepenen van
na het verstrijken van de termijn van uitvoering van de
herstelmaatregelen door de beklagde een dwangsom zal worden verbeurd
van € 25 per dag vertraging in de uitvoering van het herstel.

Zegt voor recht dat de dwangsom zal verbeurd zijn één maand na de
betekening van onderhavig vonnis.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 5 maart 2002 door de beklagde;
- 6 maart 2002 door het Openbaar Ministerie;

*

*

*

**Bij tussenarrest van deze kamer van het Hof van 25 maart 2005,
rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:**

ontvangt de beroepen en vooraleer ten gronde te beslissen:

heropent de debatten teneinde de beklagde en het Openbaar Ministerie
toe te laten desgewenst standpunt te nemen nopens de eventuele
verbetering van de kwalificatie van de te last gelegde feiten zoals volgt:

“te

*A. bij inbreuk op art.44 § 1, 1°, strafbaar gesteld door de art.64, 1°, 2° en 5°
lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de
ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997 en vanaf 25
maart 1997 bij inbreuk op art.42 § 1, 1° en 2°, strafbaar gesteld door de*

art.66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings - of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake door:

1. het bouwen van een woning,

van 26 september 1995 tot en met 31 december 1995,

2. het instandhouden van de onder A1 omschreven werken,

vanaf 1 januari 1996 tot en met 30 april 2000

B. bij inbreuk op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid, 1°, tweede en derde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, ter zake,

het instandhouden van de onder A.1 omschreven toestand,

van 1 mei 2000 tot 5 mei 2000".

stelt de zaak voor behandeling na heropening der debatten op de terechtzitting van **donderdag 9 juni 2005 te 14 uur**,

reserveert de beslissing nopens de kosten.

* * *

Bij (tussen)arrest van deze kamer van het Hof van 30 juni 2005, rechdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

beslissend met eenparige stemmen over de eerder ontvankelijk verklaarde hogere beroepen:

wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastleggingen zoals hiervoor onder 2 vermeld,

verklaart de strafvordering met betrekking tot de verbeterde telastleggingen A.2 en B niet (langer) ontvankelijk,

veroordeelt de beklaagde voor de verbeterde telastlegging A.1 tot een geldboete van € (500, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 2 478,94 of een vervangende gevangenisstraf van drie maand,

legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 10, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 55, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

veroordeelt de beklaagde tot de tot heden in beide aanleggen aan de zijde van het Openbaar Ministerie gevallen kosten; begroot deze kosten op € 98,43 in eerste aanleg en op € 97,55 in hoger beroep en stelt vast dat al deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf,

zendt de zaak voor behandeling van de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en de vordering tot verbeurte van een dwangsom naar de terechtzitting van **vrijdag 4 november 2005 te 9 uur**,

reserveert de beslissing over de verdere kosten.

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester advocaat aan de balie te

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal.

* * *

1. De zaak werd op de terechtzitting van 9 juni 2005 in haar geheel hernomen voor de gewijzigde samenstelling van het Hof. Sedertdien werd de zaak behandeld in dezelfde samenstelling van het Hof.

Het Hof dient nog te beslissen over de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, met de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom, en deze van het college van burgemeester en schepenen van

2. Bij brief van 23 november 1999 met bijlagen vorderde de toenmalige gemachtigde ambtenaar het herstel van de plaats in de vorige toestand bij toepassing van art.68 § 1.a van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996. Hij voegde er aan toe dat dit impliceerde "dat het gebouw dient teruggebracht tot de toestand waarin het werd vergund, zowel wat betreft de inplanting als de uitvoering (van) de

constructie" en dat "tevens de vergunde bestemming dient te worden gerespecteerd" (stukken 3 tot en met 7).

Bij brief van 1 juni 2001 met bijlagen verklaarde de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur de herstellvordering "in te leiden", ertoe strekkende het herstel van de plaats in de vorige toestand te horen bevelen. Hij voegde er dit keer aan toe dat dit impliceerde dat "het gebouw dient te worden afgebroken" (stuk 33).

De burgemeester en de secretaris van _____ maakten bij brief van 14 november 2001 namens het college van burgemeester en schepenen van deze gemeente een herstellvordering over strekkende tot betaling van een (niet door het college begrote) som gelijk aan de meerwaarde door het goed verkregen door het misdrijf (stuk 36).

3. Er is geen reden om de behandeling van de herstellvorderingen verder uit te stellen in afwachting van een eventuele toekomstige wijziging van de bestemming van het perceel waarop de wederrechtelijke werken werden uitgevoerd en/of mogelijkheden tot regularisatie; evenmin zijn er redenen die een aanvullend onderzoek rechtvaardigen.

Het is immers zo dat aan de door het misdrijf tot stand gebrachte toestand nog geen einde werd gesteld en geen regulariserende vergunning werd bekomen. Het herstel is nog nodig om aan de wederrechtelijke toestand door het misdrijf veroorzaakt een einde te stellen. Verder uitstel van de beslissing over de gevorderde herstelmaatregelen om voormelde redenen zou een behandeling van de vorderingen binnen een redelijke termijn, vereist in het algemeen belang en in het kader van een goede rechtsbedeling, in het gedrang brengen.

Verder worden de bepalingen met betrekking tot de Hoge Raad voor het Herstelbeleid krachtens art.198 bis van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003), 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004) en 22 april 2005 (B.S. 29 april 2005), hierna verder DORO genoemd, slechts van kracht nadat het huishoudelijk reglement van de inmiddels opgerichte Hoge Raad zal zijn goedgekeurd, wat nog niet het geval is. Het Hof kan geen advies vragen aan een instantie die nog niet bestaat. Het Hof acht het vanuit het oogpunt van een goede rechtsbedeling ook niet verantwoord de zaak voor behandeling van de herstellvordering uit te stellen tot wanneer het huishoudelijk reglement van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid zal zijn goedgekeurd. Het Hof acht een advies van deze raad ter zake overigens niet nodig noch nuttig. Het feit dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur na de goedkeuring van het huishoudelijk reglement de ambtshalve uitvoering slechts zal kunnen opstarten na eensluidend advies van de Hoge Raad doet hieraan geen afbreuk, wel integendeel.

4.1. Krachtens de niet door het Arbitragehof in het arrest van 19 januari 2005 in de zaak _____ vernietigde bepalingen van art.149 § 1 voorlaatste alinea DORO is het zo dat indien, zoals ter zake het geval is, de

vorderingen van de stedenbouwkundige inspecteur en deze van het college van burgemeester en schepenen niet overeenstemmen, de vordering van de stedenbouwkundige inspecteur de voorrang heeft.

De inmiddels tot een straf veroordeelde beklaagde vraagt evenwel dat het Hof bij toepassing van art.159 van de Grondwet de herstellvordering van de inspecteur als onwettig buiten toepassing zou laten en derhalve de herstelmaatregel gevorderd door het college, dit is de betaling van een meerwaardesom, zou bevelen.

4.2.1. Het is inderdaad zo dat art.149 § 1, eerste lid, DORO, dat bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw – of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)" moet worden gelezen in de context van art.159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het Hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het Hof dient voormelde herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het Hof na te gaan of de beslissing van deze bestuursinstantie om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het Hof hierbij niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

In weerwil van hetgeen in conclusies door de inmiddels veroordeelde beklaagde wordt aangevoerd om het tegendeel te doen aannemen is het Hof evenwel van oordeel dat de vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur tot herstel van de plaats in de vorige toestand niet onwettig is.

4.2.2. Zoals reeds overwogen in het tussenarrest (overweging onder 7.1) is het zo dat de aanvankelijk door de gemachtigde ambtenaar gevorderde herstelmaatregel weliswaar werd gekwalificeerd als vordering tot herstel van de plaats in de vorige toestand maar eerder een vordering tot uitvoering van bouw- of aanpassingswerken was; er werd immers gevraagd de woning zo om te bouwen dat zij in overeenstemming werd gebracht met de constructie waarvoor op 25 september 1995 een vergunning werd verleend, waarvan evenwel geen gebruik werd gemaakt (dergelijke vordering werd destijds ook vordering tot herstel van de plaats in de vorige "juridische" toestand genoemd). In de praktijk zou deze maatregel minstens wezenlijk hebben overeengekomen met een afbraak van de wederrechtelijk opgerichte constructie, nu uit de vergelijking van wat werd tot stand gebracht met wat werd vergund blijkt dat het vergunde "bijgebouw voor verzorging paarden" zou worden opgericht in "houten planchetten donkerbruin gekleurd", terwijl de woning is opgetrokken in metselwerk, met overigens totaal verschillende deur- en vensteropeningen, zodat de opgerichte constructie behoudens de afmetingen vrijwel niets gemeen heeft met wat werd vergund.

De vordering die tot afbraak strekt houdt ook wezenlijk hetzelfde, zoal niet minder, in dan de oorspronkelijke vordering; zij omvat immers niet langer het tot stand brengen van het vergund bijgebouw.

Niets staat eraan in de weg dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur zijn vordering aldus heromschreef; waarom de afbraak wordt

gevorderd wordt terdege gemotiveerd (zie hierna onder 4.2.3) en uit niets blijkt dat de heromschrijving van de gevorderde herstelmaatregel zou zijn ingegeven door motieven vreemd aan een goede ruimtelijke ordening of uitgaande van een opvatting over een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

4.2.3. De herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur is toereikend gemotiveerd door de juridische vaststelling dat het goed, dat is gebouwd op lot 3 van de verkaveling, gewijzigd op 7 augustus 1995, bestemd is als "uitbreidingszone voor gebouwen met bestemming huisvesting voor paarden" en derhalve niet in aanmerking komt voor woningbouw, en de feitelijke vaststelling dat de bebouwing daar niet aan beantwoordt; bijkomend wordt de vordering gemotiveerd door verwijzing naar het feit dat de woning is opgericht in tweede bouwlijn waardoor de "privé-sfeer van de voorliggende buurbouw in het gedrang wordt gebracht".

4.2.4. In acht genomen de motieven aangehaald in de bijlage aan de brief van 1 juni 2001, de ernst van de overtreding en de onverenigbaarheid van de wederrechtelijk gebouwde woning met de bestemming van het perceel volgens de verkavelingsvergunning, is het zo dat de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. De vordering is overigens niet alleen niet kennelijk onredelijk, maar ook na een meer dan marginale toetsing in weerwil van hetgeen in conclusies wordt aangevoerd niet als onredelijk te bestempelen.

Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de vorige toestand weegt op tegen de last die er voor de overtreder ongetwijfeld uit voortvloeit; het Hof komt tot deze vaststelling in acht genomen alle omstandigheden van de zaak, in het bijzonder:

- het gegeven dat de beklaagde vooraf wist dat geen woning mocht worden opgericht en hij er bewust en buiten elke dwang heeft voor gekozen om dit toch te doen met alle risico's van dien, onder het mom van het oprichten van een bijgebouw voor verzorging van paarden,
- de inplanting van de constructie in tweede bouwlijn,
- het gegeven dat het niet slechts gaat om een "onwettige bestemmingswijziging"; het is niet zo dat "het gebouw op zich met het volume vergund is", zoals in conclusies wordt gesteld; reeds in het tussenarrest is overwogen dat de vergunde stal niet is gebouwd, maar dat een niet vergunde nieuwe woning is gebouwd,
- het feit dat tot heden de bureu geen klachten zouden hebben en in de omgeving een ambachtelijk bedrijf in tweede lijn zou zijn vergund - wat op zich niet is aangetoond - maakt een verdere aantasting van het open gebied achter de bestaande bebouwing niet aanvaardbaar.

4.2.5. Art.149 § 1, 3° lid DORO staat er niet aan in de weg dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur ter zake het herstel van de plaats in de vorige toestand vordert en niet de betaling van een meerwaarde, ongeacht het tijdstip waarop het misdrijf werd gepleegd. De keuze van de herstelmaatregel wordt immers gemotiveerd enerzijds op grond van de van in den beginne aangevoerde strijdigheid van de wederrechtelijk opgetrokken woning met de bestemming volgens de

verkavelingsvergunning en anderzijds door het gegeven dat het optrekken van de nieuwbouwwoning in strijd met de bestemming van de verkavelingsvergunning een ernstige inbreuk op het bestemmingsvoorschrift uitmaakt. Op grond van de aangehaalde motieven kon de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur in redelijkheid oordelen dat het vorderen van een meerwaarde niet in de plaats diende te komen van zijn vordering tot herstel van de plaats in de vorige toestand; ook wanneer de voorwaarden om een meerwaardevordering uit te sluiten niet zijn vervuld is er geen verplichting een meerwaarde te vorderen; het gebruik van de woorden "kan in principe" en de speciale motiveringsplicht vastgelegd in § 3 van het artikel 149 DORO maken dit duidelijk.

4.2.6. Kortom, het Hof ziet geen redenen om de vordering van de stedenbouwkundige inspecteur tot herstel van de plaats in de vorige toestand door afbraak van de woning zonder gevolg te laten.

Tot deze herstellvordering, die geen strafsanctie is, ook niet ter zake, maar een bijzondere vorm van teruggave, werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

4.2.7. Dit laatste geldt evenwel niet voor het onderdeel van de vordering gesteld als volgt: "de afbraakelementen dienen van het terrein te worden verwijderd naar de daarvoor voorziene stortplaatsen"; de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur is niet bevoegd dit te vorderen; het staat de veroordeelde vrij om, binnen het kader van de wettelijkheid, te beslissen over het lot van de afbraakelementen.

5. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert de niet naleving van het bevel tot herstel te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het lange talmen van [ ] om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de veroordeelde om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke [ ] reeds kon overgaan tot het herstel van de plaats in de vorige toestand en de termijn van één jaar welke hem thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

Het vorderen van een dwangsom mag voor de overheid die oordeelt dat het behoud van het gebouw strijdig is met een goede ruimtelijke ordening geen alibi zijn om blijvend stil te zitten wanneer de veroordeelde al te lang in gebreke blijft het bevel tot herstel na te leven, zodat een maximumbedrag wordt bepaald boven hetwelk geen dwangsom zal worden verbeurd.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtdoende op tegenspraak,**

gelet op de in het tussenarrest vermelde artikelen,
de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:
149 § 1, laatste alinea DORO,
1385 bis Ger. Wb.,
24 van de wet van 15 juni 1935,
190, 211 en 211bis Wetboek van Strafvordering,

verder met eenparige stemmen ten gronde beslissend over de
ontvankelijke beroepen:

wijzigt het bestreden vonnis van 19 februari 2002 verder voor zover
uitspraak wordt gedaan over de herstellvorderingen en de vordering van de
gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur tot verbeurte van een
dwangsom als volgt:

beveelt aan _____ over te gaan tot het herstel van de plaats te
_____ nader in de oorspronkelijke
dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand door afbraak van de
nieuwbouwwoning vermeld in onderdeel 1 van de eerder bewezen
verklaarde verbeterde telastlegging A, binnen een termijn van één jaar
vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand
wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke
stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en
schepenen van _____ van ambtswege in de uitvoering
ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in
art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige
inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van €
50 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel vanaf het verstrijken
van de termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van
gewijsde zal treden, met dien verstande dat geen dwangsom zal worden
verbeurd boven een bedrag van € 50 000,

veroordeelt _____ tot de kosten gevallen aan de zijde van het
Openbaar Ministerie na het arrest van 30 juni 2005; begroot deze kosten op
€ 28,22.

Kosten:		
Afschriften:	25,65	
Opstelrecht ber.bekl.:		
Dagvaarding:		
	<hr/>	
	25,65	
+ 10 % :	2,57	
	<hr/>	
Totaal :€	28,22	

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **9 december 2005**.

Aanwezig :

                    kamervoorzitter,
                    , raadsheer,
                    raadsheer,

                    advocaat-generaal,

                    griffier;

Goedgekeurd doorhaling van nietige lijn(en) en nietige woord(en);